

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๖๔/๒๕๔๘

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

เรื่อง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มีปัญหาเกี่ยวกับ ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องพร้อมความเห็น ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสาม ของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” จัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง สรุปได้ว่า ประธานคณะกรรมการการคลัง การธนาคารและสถาบันการเงิน วุฒิสภา ได้รับหนังสือร้องเรียนจากนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท อุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) กรณีศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของ บริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) ลูกหนี้ และมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผน ซึ่งได้รับการเสนอโดยฝ่ายเจ้าหนี้ ทำให้ลูกหนี้ไม่ได้รับการปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ โดยถูกจำกัดสิทธิในทรัพย์สิน ไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกันและคณะกรรมการ ฯ

พิจารณาแล้ว เห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๗ และมาตรา ๕๐/๔๖ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ น่าจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ จึงขอให้ผู้ร้องเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘

ผู้ร้องพิจารณาแล้ว เห็นว่า ในประเด็นที่ว่า มาตรา ๕๐/๔๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๓๕-๓๖/๒๕๔๔ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๔๖ และมาตรา ๕๐/๕๘ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจพิจารณาประเด็นดังกล่าวซ้ำอีก

สำหรับในประเด็นมาตรา ๕๐/๑๗ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญนั้น ผู้ร้องมีความเห็นว่า เจตนารมณ์ในการตราพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ เพื่อให้โอกาสลูกหนี้ที่เป็นนิติบุคคลซึ่งประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินให้ได้รับความช่วยเหลือในการฟื้นฟูกิจการเพื่อมิให้ตกเป็นบุคคลล้มละลาย และเมื่อกิจการของลูกหนี้ได้รับการฟื้นฟูยอมทำให้เจ้าหนี้อาจมีโอกาสได้รับชำระหนี้ แต่หากลูกหนี้ต้องล้มละลายย่อมไม่เป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ก็เพื่อให้สถาบันทางการเงินหรือเอกชน ที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้โดยรู้อยู่แล้วว่า ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวให้มีสิทธิที่จะขอรับชำระหนี้ แม้ลูกหนี้จะตกเป็นบุคคลล้มละลายในภายหลังก็ตาม จึงเป็นกฎหมายที่มุ่งแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ และส่งเสริมให้ธุรกิจการค้าของประเทศดำเนินต่อไปได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายกรณีที่จะยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จะต้องเป็นกรณีที่ศาลล้มละลายยังมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดซึ่งหมายถึงการที่ศาลล้มละลายยังมีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ตกเป็นบุคคลล้มละลาย ลูกหนี้จึงยังมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินต่าง ๆ ของตน แต่กระบวนกรตั้งผู้ทำแผนตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่กำหนดให้ห้ามติดของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นนอกจากผู้ที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน มิได้ให้โอกาสลูกหนี้อย่างเพียงพอในการที่จะได้มาซึ่งผู้ทำแผนที่มาจากการเสนอของฝ่ายลูกหนี้ เป็นผลให้ในทางปฏิบัติลูกหนี้ไม่อาจมีโอกาเสนอแผนของลูกหนี้ให้ฝ่ายเจ้าหนี้และศาลพิจารณา และกระบวนกรตั้งผู้ทำแผนตามมาตรา ๕๐/๑๗ นั้น เจ้าหนี้ออมมุ่งไปที่การตั้งผู้ทำแผนที่อาจจัดทำแผนในทางเอื้อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ฝ่ายจำนวนหนี้ข้างมากเป็นสำคัญ โดยอาจไม่ให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูให้กิจการของลูกหนี้อยู่รอดต่อไปได้ หรืออาจเป็นช่องทางให้เจ้าหนี้จำนวนหนี้

ข้างมากใช้กระบวนการตามมาตรา ๕๐/๑๗ ยุติการเริ่มกระบวนการฟื้นฟูกิจการได้ และแม้บทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจแก่ศาลในอันที่จะตรวจสอบอีกชั้นหนึ่งว่าจะให้ความเห็นชอบผู้ทำแผนหรือไม่ให้ความเห็นชอบด้วยก็ตาม แต่เจ้าหน้าที่ยังมีสิทธิที่จะพิจารณาเลือกบุคคลที่ตนเป็นฝ่ายเสนอมาให้เป็นผู้ทำแผนได้อีกครั้งหนึ่ง โดยในชั้นนี้กฎหมายมิได้บัญญัติให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบดังที่เจ้าหน้าที่ลงมติเลือกในครั้งแรก บทบัญญัติดังกล่าวจึงกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ ผู้ร้องจึงเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นดังกล่าวเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือการกระทำใดของบุคคลใดตามมาตรา ๑๕๗ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ให้ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ หรือศาลปกครองเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลปกครอง แล้วแต่กรณี” บทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาได้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นมาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย พิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามคำร้องมีประเด็นที่ขอให้วินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย คือพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ จึงอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะรับคำร้องของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาที่เสนอเรื่องพร้อมความเห็นดังกล่าวไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘

เพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณา ศาลรัฐธรรมนูญได้ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับคำร้องมาชี้แจงแสดงความเห็นเพิ่มเติม ประกอบด้วย ประธานคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน วุฒิสภา นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ในฐานะประธานเจ้าหน้าที่บริหารบริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย

จำกัด (มหาชน) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ในฐานะผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ และคณะผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการบริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน)

นายประสิทธิ์ ปทุมรักษ์ รองประธานคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน วุฒิสภา คนที่ ๓ ผู้แทนประธานคณะกรรมการการคลัง ฯ ซึ่งแจ้งต่อศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ หรือไม่ สรุปได้ว่า บทบัญญัติในมาตรา ๕๐/๑๗ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ในการพิจารณาตั้งผู้ทำแผนเป็นการให้อำนาจแก่เจ้าหนี้ผู้มีจำนวนหนึ่งข้างมากในการออกเสียงเลือกผู้ทำแผน แม้กฎหมายให้ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนได้แต่โอกาสได้รับเลือกเป็นไปได้ยาก จึงเป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิของลูกหนี้เพราะเป็นบทบังคับให้ศาลต้องตั้งบุคคลที่เจ้าหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน บทบัญญัตินี้ดังกล่าวจึงกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพในทรัพย์สินและการประกอบกิจการของลูกหนี้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ นายชวลิต อรรถศาสตร์ และนายอดุลย์ ศรีชูชาติ ผู้แทนบริษัท อุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งแจ้งด้วยวาจาต่อศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นเกี่ยวกับการตั้งผู้ทำแผนที่มีผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สิน และเสรีภาพในการประกอบกิจการของลูกหนี้ สรุปได้ว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศไทยประสบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ รัฐบาลประกาศลดอัตราดอกเบี้ยเงินบาทเป็นผลให้ผู้ประกอบการที่กู้ยืมเงินจากต่างประเทศมีหนี้สินเพิ่มทวีคูณ กลายเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวไปหลายราย มีการตรากฎหมายหลายฉบับเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ก็มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ณ ขณะนั้น หลักเกณฑ์ประการหนึ่งในการฟื้นฟูกิจการก็คือ หนี้สินล้นพ้นตัว แต่ลูกหนี้สามารถที่จะฟื้นฟูกิจการได้ และประกอบกิจการไปได้ในระหว่างการฟื้นฟู กฎหมายจึงคุ้มครองกิจการของลูกหนี้มิให้เจ้าหนี้อ้างเป็นคดีแพ่งหรือคดีล้มละลาย โดยมีหลักการในเรื่องการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการและการตั้งผู้ทำแผนและผู้บริหารแผน ซึ่งตามมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง กำหนดให้เจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนึ่งไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดมีมติตั้งบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนนอกจากบุคคลที่ลูกหนี้เสนอได้หลักการดังกล่าวแตกต่างจาก Chapter 11 ของกฎหมายล้มละลายของอเมริกา ที่ให้ลูกหนี้มีสิทธิในการที่จะควบคุมและบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้เอง เว้นแต่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าลูกหนี้กระทำการโดย

ทุจริตทำให้เกิดความเสียหายแก่ธุรกิจของบริษัทลูกหนี้ บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง กระทบถึงสิทธิในทรัพย์สินของลูกหนี้และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ เพราะลูกหนี้ยอมมีสิทธิจัดการทรัพย์สินของตนเองจนกว่าจะมีการบังคับคดี หรือในคดีล้มละลายก็เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่จะรวบรวมทรัพย์สินไปจำหน่ายเพื่อนำเงินมาชำระให้กับเจ้าหนี้ แต่มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ในส่วนที่เป็นข้อยกเว้นให้สิทธิกับเจ้าหนี้ในการที่จะเข้ามาควบคุมกิจการของลูกหนี้ โดยตั้งคนของตนเองเข้ามาเป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน การทำแผนก็สามารถเขียนแผนให้เอื้อประโยชน์กับเจ้าหนี้โดยเฉพาะเจ้าหนี้ที่ต้องการจะเข้าไปครอบงำกิจการของลูกหนี้ โดยยกตัวอย่างบริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเจ้าหนี้ได้ลงมติตั้งบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด เป็นผู้ทำแผน และผู้บริหารแผน ซึ่งขณะนั้นแม้ลูกหนี้จะคัดค้านเกี่ยวกับคุณสมบัติของบริษัทดังกล่าว และลูกหนี้เสนอบริษัท ทีพีไอ แพลนเนอร์ส จำกัด เป็นผู้ทำแผนด้วยแต่เจ้าหนี้ก็อาศัยบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดให้เจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดมีมติตั้งบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด และการเขียนแผนก็มิได้ช่วยเหลือกิจการของลูกหนี้ เช่น ไม่มีการลดต้นเงินหรือลดดอกเบี้ยให้กับลูกหนี้ และไม่มีการกำหนดว่าเจ้าหนี้จะให้เงินช่วยเหลือเพิ่มในการประกอบธุรกิจของลูกหนี้แต่อย่างใด มีการแปลงหนี้เป็นหุ้นของบริษัทลูกหนี้ถึงร้อยละ ๑๕ มีการนำทรัพย์สินของบริษัท ทีพีไอ ๗ ที่ปลอดจำนองไปจดจำนองเพิ่มเป็นต้น แต่ปรากฏว่าในการบริหารแผน บริษัทดังกล่าวใช้เงินเกินกว่าที่กำหนดไว้ในแผนเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ในการผลิตน้ำมันยังผลิตได้น้อยเป็นผลให้บริษัท ทีพีไอ ๗ มีรายได้ไม่พอชำระหนี้ ลูกหนี้จึงได้ร้องต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ในที่สุดศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งให้บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด พ้นจากตำแหน่งผู้บริหารแผน ในการตั้งผู้บริหารแผนคนใหม่เจ้าหนี้เป็นคนเลือกคณะบุคคลที่กระทรวงการคลังแต่งตั้ง แต่ปัญหาที่เกิดจากคณะผู้บริหารแผน ๗ ชุดใหม่ ก็คือ ค่าใช้จ่ายที่สูงมาก โดยเฉพาะค่าตอบแทนของคณะผู้บริหารแผน ๗ และบริษัทที่ปรึกษาต่าง ๆ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง เอื้อประโยชน์ให้แก่เจ้าหนี้มากเกินไป เพราะให้อำนาจเจ้าหนี้แต่เพียงฝ่ายเดียวที่มีสิทธิเป็นผู้คัดเลือก และตั้งผู้ทำแผน มาตราดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕

นายไกรสร บารมีอวยชัย อธิบดีกรมบังคับคดี และนายชนินทร์ สุตึกษณะ นิติกร ๘ ๖ ผู้แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ชี้แจงด้วยวาจาต่อศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นเกี่ยวกับ

พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ หรือไม่ สรุปได้ว่า มติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ในการเลือกผู้ทำแผนตามมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ไม่ได้มีผลให้บุคคลที่เจ้าหนี้เลือกเป็นผู้ทำแผนโดยทันทีเพราะกฎหมายกำหนดให้ศาลเข้ามาดูแลอีกชั้นหนึ่งว่าบุคคลที่ได้รับการเลือกเข้ามานั้นสมควรเป็นผู้ทำแผนหรือไม่ ถ้าหากศาลไม่เห็นสมควรก็จะสั่งให้เลิกกันใหม่ และหากผลที่สุดเลือกไม่ได้ กฎหมายได้บัญญัติในวรรคต่อ ๆ ไปว่าให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการหลักการของกฎหมายไทยแตกต่างจากกฎหมายของอเมริกา กล่าวคือ กฎหมายของอเมริกาใช้เงื่อนไขว่ากรณีลูกหนี้ขาดสภาพคล่อง ซึ่งยังไม่ถึงกับมีหนี้สินล้นพ้นตัวก็มีสิทธิที่จะขอให้มีการฟื้นฟูกิจการได้ ทรัพย์สินต่าง ๆ ยังเป็นของลูกหนี้ จึงให้ลูกหนี้เป็นผู้ทำแผนและบริหารแผน แต่ตามกฎหมายไทยใช้เงื่อนไขว่า ลูกหนี้ต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัว ซึ่งเป็นกรณีที่ลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะชำระหนี้ได้ ทรัพย์สินต่าง ๆ ก็เป็นทรัพย์สินที่จะต้องเอาไปชำระหนี้กับเจ้าหนี้ทั้งหมด ลูกหนี้แทบจะไม่มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเหลืออยู่เลย กฎหมายจึงให้โอกาสเจ้าหนี้เสนอผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน นอกจากนี้ เมื่อมีการขอฟื้นฟูกิจการแล้ว ตามมาตรา ๕๐/๑๒ เจ้าหนี้ถูกตัดสิทธิมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งและคดีล้มละลาย หรือแม้ชนะคดีมาแล้วก็บังคับชำระหนี้ไม่ได้ เมื่อเจ้าหนี้ถูกตัดสิทธิเช่นนี้ก็ควรจะให้มีส่วนร่วมในเรื่องการทำแผนฟื้นฟูกิจการด้วย และการที่จะฟื้นฟูกิจการได้ต้องอาศัยเงินจากแหล่งเงิน ซึ่งก็คือเจ้าหนี้ ถ้ากฎหมายกำหนดให้ลูกหนี้เท่านั้นเป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน ก็เชื่อว่าการฟื้นฟูกิจการคงจะเป็นไปไม่ได้ เพราะถ้าเจ้าหนี้ไม่มีสิทธิในการเสนอผู้ทำแผน ผู้บริหารแผนแล้ว ก็คงไม่มีเจ้าหนี้รายใดให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อประโยชน์ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณา มาตรา ๕๐/๔๖ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการที่ผู้ทำแผนเสนอมาว่า จะผ่านการรับรองจากที่ประชุมเจ้าหนี้หรือไม่เพื่อนำไปใช้ในการฟื้นฟูกิจการต่อไป จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่ค่อนข้างจะให้สิทธิกับเจ้าหนี้เพราะกำหนดมติของที่ประชุมเจ้าหนี้ในการยอมรับแผนเป็นเพียงมติเจ้าหนี้เสียงข้างมากเท่านั้น ซึ่งบทบัญญัตินี้ดังกล่าวศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยว่าไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น น่าจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่สนับสนุนว่า มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด

พลเอก มงคล อัมพรพิสิฏฐ์ นายทง พิทยะ และนายปกรณ์ มาลากุล ณ อยุธยา คณะผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ บริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งแจ้งต่อ

ศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นเกี่ยวกับความเป็นมาของคณะผู้บริหารแผนในการเข้าฟื้นฟูกิจการของบริษัท
อุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) การจัดโครงสร้างในการดำเนินงานของบริษัท
อุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) และการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของคณะผู้บริหาร
แผนฟื้นฟูกิจการทั้งห้าคน ผลการปฏิบัติงานของคณะผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการในช่วง ๑ ปี ที่เข้า
ปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งสรุปได้ว่า คณะผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ ฯ ได้ดำเนินการเพื่อให้ความเป็นธรรมทั้งกับ
เจ้าหนี้และลูกหนี้และจะดำเนินการเพื่อให้การฟื้นฟูกิจการ บริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด
(มหาชน) ประสบความสำเร็จทำให้บริษัทสามารถดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจต่อไปได้

นายไกรสร บารมีอวยชัย อธิบดีกรมบังคับคดี ซึ่งแจ้งเพิ่มเติมเป็นลายลักษณ์อักษร สรุปได้ว่า
พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า บัญญัติให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจพิจารณา
ตั้งบุคคลใด ๆ ซึ่งที่ประชุมเจ้าหนี้นี้มีมติเลือกเป็นผู้ทำแผนได้ตามพหุมติการแห่งคดี หาเป็นการบังคับ
ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวซึ่งที่ประชุมเจ้าหนี้นี้มีมติเลือกเป็นผู้ทำแผนในทุกกรณีไม่ มติเลือกผู้ทำแผนตาม
มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง เป็นเพียงกระบวนการสรรหาผู้ทำแผน และได้ให้โอกาสลูกหนี้ที่จะเสนอ
ผู้ทำแผนได้ และให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผนก่อน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้
ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมด กำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน นอกจากนี้
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมยังได้ออกกฎกระทรวงว่าด้วยการจดทะเบียนและการกำหนด
คุณสมบัติของผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ว่า ผู้ทำแผนจะต้องเป็นบุคคล
ที่ได้จดทะเบียนไว้ต่อคณะกรรมการพิจารณาผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการโดยผู้ทำแผนจะต้องมี
คุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวง นอกจากนี้ ผู้ทำแผนจะต้องวางหลักประกันเพื่อ
ชดเชยความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ทำแผนต่อสำนักฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้
ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง แต่อย่างไรก็ตาม กฎกระทรวงดังกล่าวยังได้ให้สิทธิแก่ลูกหนี้
และผู้บริหารของลูกหนี้ โดยไม่ให้ใช้บังคับแก่กรณีลูกหนี้ หรือผู้บริหารของลูกหนี้ได้รับการแต่งตั้ง
จากศาลให้เป็นผู้ทำแผน

พระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มิได้เป็นบทบัญญัติจำกัดสิทธิของลูกหนี้
ในทรัพย์สินแต่อย่างใด ลูกหนี้ยังมีสิทธิในทรัพย์สินของตนอยู่ เพียงแต่มาตรการตามพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดให้อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของ

ลูกหนี้ตกอยู่แก่ผู้ทำแผน ตามมาตรา ๕๐/๒๕ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมิให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ลดน้อยถอยลงเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้ ลูกหนี้ ตลอดจนผู้ถือหุ้น นอกจากนี้เพื่อเป็นการควบคุมการจัดการกิจการและทรัพย์สินของผู้ทำแผน ได้มีการจำกัดสิทธิของผู้ทำแผนไว้บางประการ ตามมาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๕) โดยบัญญัติห้ามมิให้จำหน่าย จ่าย โอน ให้เช่า ชำระหนี้ ก่อหนี้ หรือกระทำการใด ๆ ที่ก่อให้เกิดภาระในทรัพย์สิน นอกจากนี้เป็นการกระทำที่จำเป็นเพื่อให้การดำเนินการค้าตามปกติของลูกหนี้สามารถดำเนินต่อไปได้ ลูกหนี้จึงยังมีสิทธิในทรัพย์สินของตนเองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ นอกจากนี้ ลูกหนี้โดยผู้ทำแผนยังมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ และเมื่อที่ประชุมเจ้าหนี้ได้ลงมติยอมรับแผนตามมาตรา ๕๐/๔๖ และศาลได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนตามมาตรา ๕๐/๕๘ อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของผู้ทำแผนก็จะตกเป็นของผู้บริหารแผนตามมาตรา ๕๐/๕๕ วรรคหนึ่ง และเมื่อการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนแล้ว ศาลก็จะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการตามมาตรา ๕๐/๗๐ ผู้บริหารของลูกหนี้ก็จะกลับมีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ต่อไป ซึ่งต่างกับกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดลูกหนี้จะไม่มีสิทธิและเสรีภาพในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนเอง ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๒๔ โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวจะเป็นผู้มีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ เก็บรวบรวมและรับเงินหรือทรัพย์สินซึ่งจะตกแก่ลูกหนี้หรือซึ่งลูกหนี้มีสิทธิจะได้รับจากผู้อื่น ประนีประนอมยอมความฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๒๒ ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง จึงมิได้กระทบต่อสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ แต่อย่างใด

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ซึ่งแจ้งเพิ่มเติมเป็นลายลักษณ์อักษร สรุปได้ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ เพราะสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพของบุคคลในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลอันรัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองไว้ ดังนั้นการตรากฎหมายออกมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

จำเป็นอย่างยิ่งจะต้องมีการพิจารณาให้รอบคอบว่ากฎหมายนั้นตราขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญกำหนดหรือไม่ และเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพเกินกว่าที่จำเป็นหรือไม่ กล่าวคือ ต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ในการจำกัดสิทธิไว้ว่าจะกระทำได้เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นไม่ได้ และมีความเท่าเทียมหรือเสมอภาค ซึ่งเมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง จะเห็นได้ว่าการบัญญัติยกเว้นให้สิทธิเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้เลือกคนที่ตนเองเสนอเป็นผู้ทำแผนแทนบุคคลที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผนนั้นเป็นการตรากฎหมายที่

๑. เกินกว่าความจำเป็น เพราะถึงแม้รัฐธรรมนูญจะให้อำนาจให้มีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพได้ แต่ต้องมีผลกระทบต่อบุคคลน้อยที่สุด และต้องพิจารณาว่ามีทางอื่นที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายหรือไม่ มีความสมเหตุสมผลหรือไม่ ซึ่งในกรณีการฟื้นฟูกิจการมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ และเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม กฎหมายก็ควรที่จะบัญญัติไว้แต่เพียงว่าให้ลูกหนี้เป็นผู้ทำแผน ให้เจ้าหนี้เป็นผู้ควบคุมลูกหนี้ในการดำเนินกิจการให้เป็นไปตามที่แผนกำหนดและได้เห็นชอบร่วมกัน ซึ่งเป็นธรรมและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายได้

๒. กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม เพราะเมื่อศาลมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผนตามที่เจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้เลือกมาทำให้ผู้ทำแผนมีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ได้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๒๕ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์สินของลูกหนี้เด็ดขาดหรือพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลายแต่อย่างใด

๓. ไม่มีความเท่าเทียมกันหรือเสมอภาค ไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่ากฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่ได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง การที่กฎหมายกำหนดให้สิทธิในการออกเสียงลงคะแนนเลือกผู้ทำแผนหรือผู้บริหารแผนก็ดี เห็นชอบด้วยแผนที่ดีเป็นของเจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนมากก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมหรือเสมอภาคกันในระหว่างเจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนมาก เจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนน้อยและลูกหนี้ ทั้ง ๆ ที่กฎหมายมีเจตนาให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ นิติสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการพิจารณาช่วยเหลือให้

ถูกนี้ดำเนินกิจการต่อไปได้นั้น จึงควรจะทำเทียมกัน เพราะไม่ใช่ขั้นตอนการประนอมหนี้หรือการชำระหนี้ที่กฎหมายกำหนดให้มีการได้รับชำระหนี้ตามสัดส่วนแห่งหนี้

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้อง คำชี้แจงของผู้เกี่ยวข้อง และเอกสารประกอบแล้วมีประเด็นตามคำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...แต่ในกรณีที่ถูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ถูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เพราะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย”

มาตรา ๔๘ “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบทอดย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบทอดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา ๕๐ “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข ปลอดภัย การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๗ บัญญัติว่า “ในการพิจารณาตั้งผู้ทำแผน ถ้าลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ผู้คัดค้านไม่ได้เสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วย เมื่อศาลสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ ศาลจะมีคำสั่งตั้งบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอเป็นผู้ทำแผนก็ได้ ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอไม่สมควรเป็นผู้ทำแผนก็ดี หรือลูกหนี้ เจ้าหนี้ผู้คัดค้านเสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วยก็ดี ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้ทั้งหลายโดยเร็วที่สุด เพื่อพิจารณาเลือกว่าบุคคลใดสมควรเป็นผู้ทำแผน

ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนในการลงมติตามมาตรานี้ ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้เต็มตามจำนวนหนี้

ในการประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผน ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ และศาลเห็นชอบด้วย ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หากศาลไม่เห็นชอบด้วย ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เสนอชื่อเป็นผู้ทำแผน

ถ้าที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่อาจมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผนอีกครั้งหนึ่ง เว้นแต่ในกรณีที่เห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการก็ได้

ในการประชุมเจ้าหนี้ในวรรคสามหรือวรรคสี่ ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่ในกรณีที่มิเหตุผลอันสมควรที่จะไม่ตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หรือที่ประชุมไม่อาจมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ

ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานผลของการประชุมเจ้าหนี้ที่พิจารณาเลือกผู้ทำแผนทุกครั้งต่อศาลภายในสามวันนับแต่วันประชุม เพื่อให้ศาลพิจารณาและมีคำสั่งต่อไป

การเสนอชื่อผู้ทำแผนต่อที่ประชุมเจ้าหนี้ต้องเสนอหนังสือยินยอมของผู้ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้ทำแผนด้วย”

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕ เป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำไม่ได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพไม่ได้ และอยู่ภายในเงื่อนไขที่ว่า ต้องใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้มุ่งหมายที่จะใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง มาตรา ๔๘ เป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน บุคคลผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินย่อมมีสิทธิที่จะใช้สอย และได้ประโยชน์จากทรัพย์สินของตน มีสิทธิติดตามและเอาคืน และขัดขวางบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินจะต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ มาตรา ๕๐ เป็นบทบัญญัติคุ้มครองเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ บุคคลย่อมมีเสรีภาพที่จะประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพได้โดยไม่ถูกจำกัด และมีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน หรือประโยชน์สาธารณะอื่น สำหรับพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติมในหมวดว่าด้วยกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ นั้น เห็นว่ากฎหมายมีหลักการที่สำคัญคือ กำหนดให้ลูกหนี้ที่เป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดหรือนิติบุคคลอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งกิจการประสบปัญหาทางการเงินและมีลักษณะที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวมีโอกาสได้รับความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อให้สามารถฟื้นฟูกิจการได้ กระบวนการฟื้นฟูกิจการ กฎหมายกำหนดให้มีการตั้งผู้ทำแผนเพื่อเข้ามาวิเคราะห์ถึงสภาพการณ์และปัญหาของกิจการ แล้วจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ เสนอที่ประชุมเจ้าหนี้และศาลเพื่อให้ความเห็นชอบนำไปบริหารเพื่อแก้ปัญหากิจการที่กำลังตกต่ำให้ฟื้นคืนสภาพเดิมได้

สำหรับข้ออ้างตามคำร้องของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาและข้ออ้างของนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ที่ว่า พระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติยกเว้นให้สิทธิเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้กำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน นอกจากบุคคลที่ลูกหนี้เสนอ กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติ

ล้มละลาย ฯ มาตรา ๕๐/๑๗ ได้กำหนดขั้นตอนการพิจารณาตั้งผู้ทำแผนตามวรรคหนึ่งในกรณีที่บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ลูกหนี้หรือเจ้าหนี้อาจเป็นผู้ทำแผน โดยที่ลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ไม่ได้เสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน ศาลก็จะตั้งบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอเป็นผู้ทำแผนก็ได้ แต่ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอไม่สมควรเป็นผู้ทำแผนก็ดี หรือลูกหนี้ เจ้าหนี้ ผู้คัดค้านเสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วยก็ดี ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้ทั้งหลายโดยเร็วที่สุด เพื่อพิจารณาเลือกว่าบุคคลใดสมควรเป็นผู้ทำแผน สำหรับกรณีตามวรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วยให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวมิได้กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิในทรัพย์สิน และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรมแต่อย่างใด เพราะในการเลือกผู้ทำแผน หากลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผน กฎหมายกำหนดให้มติเลือกผู้ทำแผนเป็นเพียงมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น เท่านั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย กฎหมายกำหนดให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่เจ้าหนี้ไม่ยอมรับผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเจ้าหนี้ต้องใช้มติที่ประชุมฝ่ายเจ้าหนี้ ที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นซึ่งเป็นหนี้จำนวนมาก จึงจะให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนได้ ในส่วนที่ผู้ร้องอ้างว่า ลูกหนี้ไม่มีโอกาสเท่าเทียมกับเจ้าหนี้ ในการเลือกผู้ทำแผน และในทางปฏิบัติโอกาสที่ลูกหนี้จะได้ผู้ทำแผนที่ตนเสนอนั้น ย่อมจะเป็นไปไม่ได้เลย นั้น เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ก่อนข้างจะให้สิทธิกับลูกหนี้มากกว่าเจ้าหนี้ เพราะเจ้าหนี้ต้องใช้มติไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น จึงจะได้บุคคลที่เจ้าหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน ซึ่งถ้าหากลูกหนี้สามารถประนีประนอมกับเจ้าหนี้บางส่วนได้อาจมีผลทำให้ที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่สามารถลงมติถึงสองในสามได้ ผู้ทำแผนก็จะเป็นบุคคลที่ลูกหนี้เสนอนอกจากนี้การที่กฎหมายให้โอกาสเจ้าหนี้มีมติเลือกผู้ทำแผน เพราะเมื่อศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอฟื้นฟูกิจการไว้พิจารณา กฎหมายห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย ในกรณีที่มีการฟ้องคดีไว้ก่อนแล้ว ให้งดการพิจารณาไว้หรือแม้เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาก็บังคับคดีแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่ได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการของลูกหนี้ดำเนินต่อไปได้ และเพื่อให้เจ้าหนี้ให้ความร่วมมือในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ให้สำเร็จ

ตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้เพื่อประโยชน์ในการฟื้นฟูกิจการ หลักการตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้แผนฟื้นฟูกิจการที่ผู้ทำแผนจัดทำขึ้นได้รับการยอมรับจากที่ประชุมเจ้าหนี้ โดยมติยอมรับแผนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ มาตรา ๕๐/๔๖ และศาลล้มละลายมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนตามมาตรา ๕๐/๕๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งจะส่งผลให้แผนฟื้นฟูกิจการสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้ และเมื่อการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนแล้ว ศาลก็จะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการตามมาตรา ๕๐/๗๐ ผู้บริหารของลูกหนี้ก็จะกลับมีอำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ต่อไป ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้

ส่วนข้อที่ผู้ร้องอ้างว่า ในการขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จะต้องเป็นกรณีที่ศาลล้มละลายยังมิได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด ลูกหนี้จึงยังมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินต่าง ๆ ของตน นั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ การที่ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวเจ้าหนี้มีสิทธิฟ้องให้ลูกหนี้ล้มละลายได้ และเมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ลูกหนี้ย่อมต้องถูกจำกัดสิทธิในทรัพย์สินและจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ตามมาตรา ๒๔ โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวจะเป็นผู้มีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ เก็บรวบรวมและรับเงินหรือทรัพย์สินซึ่งจะตกได้แก่ลูกหนี้หรือซึ่งลูกหนี้จะมีสิทธิได้รับจากผู้อื่น ประนีประนอมยอมความหรือฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา ๒๒ โดยมีเหตุผลเพื่อมิให้ลูกหนี้ก่อหนี้สินเพิ่มขึ้น และเพื่อรวบรวมทรัพย์สินมาแบ่งชำระให้กับเจ้าหนี้ สำหรับกรณีที่มีการขอให้มีการฟื้นฟูกิจการ กฎหมายก็กำหนดว่าลูกหนี้ตกเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว เช่นเดียวกันและอาจถูกฟ้องให้ล้มละลายได้ หากไม่มีการขอให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ดังนั้น สิทธิของลูกหนี้จึงไม่แตกต่างจากกรณีที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด เพราะเมื่อศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการแล้ว อำนาจหน้าที่ในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ย่อมสิ้นสุดลง และเมื่อศาลมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผนแล้วอำนาจหน้าที่ในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้และบรรดาสหสิทธิตามกฎหมายของผู้ถือหุ้นของลูกหนี้ ยกเว้นสิทธิที่จะได้รับเงินปันผลตกแก่ผู้ทำแผน แต่เพื่อคุ้มครองกิจการของลูกหนี้ในระหว่างการจัดกิจการของผู้ทำแผน กฎหมายห้ามมิให้ผู้ทำแผนกระทำการนิโคกรรมหรือกระทำการใด ๆ ที่ก่อให้เกิดภาระในทรัพย์สินของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๕)

สำหรับข้ออ้างของผู้ร้องที่ว่า แม้บทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจแก่ศาลในอันที่จะตรวจสอบ เพื่อให้ความเห็นชอบ และไม่ให้เห็นชอบผู้ทำแผนก็ตาม แต่เจ้าหน้าที่ยังมีสิทธิที่จะพิจารณาเลือกบุคคลที่ตนเป็นฝ่ายเสนอให้เป็นผู้ทำแผนได้อีกครั้งหนึ่ง โดยในชั้นนี้กฎหมายมิได้บัญญัติให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจเห็นชอบหรือไม่ให้เห็นชอบดังที่เจ้าหน้าที่ลงมติเลือกในครั้งแรก และผู้ทำแผนที่เจ้าหน้าที่เสนออาจจัดทำแผนในทางเอื้อประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ โดยอาจไม่ให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูให้กิจการของลูกหนี้อยู่รอดต่อไปได้ นั้น เห็นว่า การเลือกผู้ทำแผนโดยมติของที่ประชุมเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มิได้มีผลให้บุคคลที่ได้รับเลือกเป็นผู้ทำแผนโดยทันที แต่บทบัญญัติของกฎหมาย โดยเฉพาะมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า บัญญัติให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจพิจารณาตั้งบุคคลใด ๆ ซึ่งที่ประชุมเจ้าหน้าที่มีมติเลือกเป็นผู้ทำแผนได้ตามพฤติการณ์แห่งคดีหาเป็นการบังคับให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวซึ่งที่ประชุมเจ้าหน้าที่มีมติเลือกเป็นผู้ทำแผนในทุกกรณีไม่ นอกจากนี้พระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ ยังมีบทบัญญัติที่คุ้มครองกิจการของลูกหนี้กล่าวคือ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจออกกฎกระทรวงว่าด้วยการจดทะเบียนและการกำหนดคุณสมบัติของผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้ผู้ทำแผนต้องเป็นบุคคลที่ได้จดทะเบียนไว้ต่อคณะกรรมการพิจารณาผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ โดยผู้ทำแผนจะต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงและผู้ทำแผนจะต้องวางหลักประกันเพื่อชดเชยความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ทำแผนต่อสำนักฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ กรมบังคับคดี ซึ่งหลักเกณฑ์ตามกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความคุ้มครองกิจการของลูกหนี้ มิให้ผู้ทำแผนที่เจ้าหน้าที่แต่งตั้งทำแผนเอื้อประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่หรือเพื่อครอบงำกิจการของลูกหนี้ สำหรับประเด็นข้ออ้างของนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ที่ว่าลูกหนี้ควรมีสิทธิในการที่จะควบคุมและบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนเองโดยเป็นผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนตาม Chapter 11 ของกฎหมายล้มละลายของอเมริกา นั้น เห็นว่า หลักการของกฎหมายไทยแตกต่างจากกฎหมายของอเมริกาเพราะกฎหมายของอเมริกาใช้เงื่อนไขเพียงว่า ลูกหนี้ขาดสภาพคล่อง ซึ่งยังไม่ถึงกับมีหนี้สินล้นพ้นตัวก็มีสิทธิที่จะขอให้ฟื้นฟูกิจการได้ ทรัพย์สินต่าง ๆ ยังเป็นของลูกหนี้ จึงให้ลูกหนี้เป็นผู้ทำแผนและบริหารแผน แต่ตามกฎหมายไทยใช้เงื่อนไขว่า ลูกหนี้ต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัวซึ่งเป็นกรณีที่ลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะชำระหนี้ได้ ทรัพย์สินต่าง ๆ ก็เป็นทรัพย์สินที่จะต้องเอาไปชำระหนี้กับเจ้าหน้าที่ทั้งหมด ลูกหนี้แทบจะไม่มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเหลืออยู่เลย กฎหมายจึงให้

โอกาสเจ้าหนี้เสนอผู้ทำแผนและผู้บริหารแผน ดังนั้น แม้การตั้งผู้ทำแผนจะมีผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ หรือเป็นการจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ เพราะผู้ทำแผนจะเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ และเป็นผลให้อำนาจหน้าที่ในการจัดกิจการและทรัพย์สินของผู้บริหารของลูกหนี้สิ้นสุดลง ก็ตาม แต่เป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะเป็นมาตรการที่จะดำเนินการกับลูกหนี้ที่มีหนี้สินล้นพ้นตัว และเพื่อให้ผู้ทำแผนเข้ามาวิเคราะห์ถึงสภาพการณ์และปัญหาของกิจการและจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ เพื่อนำไปบริหารให้กิจการที่กำลังตกต่ำฟื้นคืนสภาพเดิมได้ ซึ่งเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้และให้อำนาจให้กระทำได้ ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๐ วรรคสอง และการตั้งผู้ทำแผนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง แม้จะเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของลูกหนี้ก็ตาม แต่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพเท่าที่จำเป็นและไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้น บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ตามมาตรา ๒๕

ศาลรัฐธรรมนูญโดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมาก จำนวน ๑๓ คน คือ นายกระมล ทองธรรมชาติ นายจิระ บุญพจนสุนทร นายจุมพล ณ สงขลา นายปรีชา เฉลิมวณิชย์ นายผัน จันทรปาน นายมงคล สระฐาน นายมานิต วิทยาเต็ม นายศักดิ์ เตชะชาญ นายสุจิต บุญบงการ นายสุวิทย์ ชีรพงษ์ นางเสาวนีย์ อัสวโรจน์ นายอภัย จันทนจุลกะ และนายอุระ หวังอ้อมกลาง วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๒ คน คือ นายสุธี สุทธิสมบุรณ์ และ พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวช วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้

ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ จึงมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วยให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

นายกระมล ทองธรรมชาติ	ประธานศาลรัฐธรรมนูญ
นายจิระ บุญพจนสุนทร	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายจุมพล ณ สงขลา	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายปรีชา เฉลิมวณิชย์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายพัน จันทรปาน	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายมงคล สระแก้ว	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายมานิต วิทยาเต็ม	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายศักดิ์ เตชะชาลย	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายสุจิต บุญบงการ	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายสุธี สุทธิสมบูรณ์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวโจ	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายสุวิทย์ ธีรพงษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นางเสาวนีย์ อัสวโรจน์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอภิรักษ์ จันทนกุลกะ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอุระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ